

RenBikeTour Balaton 2015

A szerző, Horváth Niki, egy szombathelyi művese kezelésre járó fiatal nőbeteg, aki fiatal kora óta küzd visszafordíthatatlan betegségével. Ez a ritka megbetegedés először a látását tette tönkre, majd megtámadva az érrendszerét, szervezetét, vezetett veseelégtelenségéhez. Súlyos betegsége ellenére 2 éve média szakon diplomázott. Akkor még a napi tevékenységgel kapcsolatos mozgás is sokszor nehézséget jelentett számára. Tavaly vett először részt a RenBike velencei, majd balatoni rendezvényén egy tandem kerékpár hátsó ülésén tekerve, egy másik művese kezelt beteg, Sziffer Gábor „vezetésével”. Azóta Niki életét áthatja a mozgás, napi rendszerességgel sportol. Az idei RenBike Balaton túra kalandos utazásáról szól a beszámoló egy "nem látó" szemével.

Idén is meghódítottuk a tengert

Tisztán emlékszem arra a pillanatra, amikor egy esztendővel ezelőtt, életem első balatoni biciklizésén, a RenBikeTour-on elindultunk. A hatalmas tömegből alig ismertem néhány embert, mégsem éreztem magamat rosszul. Az a tudat, hogy mindannyian egy célért fogunk küzdeni megteremtette a kapcsot, amely összetartott minket. Amikor a startot követően 160 csengő szólalt meg kirázott a hideg, és a könnyeimmel küszködtem. Az öröm szülte tengerrel... Idén minden más színben pompázott előttem. Már nem, mint idegen ültem a tandemem. Sokakat ismertem, sőt szerettem már, ami megadta a stabil alapot. A bringám, hála a szervezőknek 2015-ben megtettesítette a két keréken guruló álmat. Tudtam mi vár ránk, és türelmetlenül vártam, hogy a százas csengőszólam ismét elvarázsoljon. A mágikus perc elérkezett, s mi nyeregbe pattanva pedáloztunk előre, a cél felé.

Az időjárás úgy döntött, hogy packázik velünk, csak ő még nem sejtette akkor, amit mi már tudtunk: 100 ember közös vágya ellen esélye sincs az esőfelhőknek. A nedves cseppek csiklandozásával mit sem törődve hamar elhagytuk Balatonfüred határát, hogy az első pihenőig meg se álljunk. A táv közel felét megtéve gurultunk be Balatonalmádiba, ahol igazi szendvics kánaán fogadott minket. Az asztalokhoz letelepedve ki tudja hány kenyeret tömtünk magunkba – szerintem csak a pironkodás elkerülése miatt nem számoltuk az adagokat. Egy óra habzsi-dózsi után aztán folytattuk tovább utunkat. Emlékeztem egy dombra, amely legutóbb kifogott rajtunk. Kenese vadregényes tájáig kellett kerekelnünk, én pedig agyamban folyamatosan készültem a kihívásra. Menni fog, sikerülnie kell! Aztán meglepve tapasztaltam, a többség nagy öröme, hogy kikerüljük a meggyfával, kúttal szegélyezett „fordított lejtőt”, s másfele bringázunk tovább. A sors, azonban megadta a kárpótlás lehetőségét, hamar alkalmunk adódott felfelé tekerni. Nem álltunk meg, nem szálltunk le! Sikerült! Pedig a sofőröm Gábor, aki szintén dializált, sérült bokával csinálta végig, az egész napot, de derekasan helytállt.

Siófok határában megpihentünk, de a természet eléggé vad arcát mutatta. A fák ágait tépdeste, a hullámokat is nagy ívben korbácsoló szél. Egy bátor szörföist figyeltünk a partról, aki kihasználva a lehetőséget szinte repült a levegőben. A fél órás didergés után szinte megváltásnak tűnt tekerni, a felmelegedés reményében. 60 km. Az első nap távja, amelyet öt óra környékén le is tudtunk. A szállásunkra besétálva elfoglaltuk szobáinkat, és „betámadtuk” a pazar kínálatot nyújtó svédasztalos vacsorát. Maradjunk annyiban, hogy jól laktunk, valójában ki tudja hány repetával tömtük tele bendőnket, egy túrós sütemény különösen nagy csábításnak bizonyult. Az estét mindenki pihenéssel,

társasággal, szabadon tölthette, s titkon mindannyian lélekben készültünk a másnapi kihívásra. 35 km. Valójában a legrövidebb táv, ami előttünk állt, ráadásul a déli parton. Szombaton ezzel a tudattal pattantunk nyeregbe, kilenc órakor. A síkság, a terep könnyedsége sebességben is mérhető volt, 33 km/h-val előztük le a többieket. Száguldoztunk. Balatonboglári célunkat hamar elértük, s mi, hemodializáltak készülődhattünk az esti „mókázásra”. Fél 11 után estünk vissza kollégiumunkba, ahol a vacsora elpusztítása után nyugovóra tértünk.

Ragyogó napsütéssel toppant be szobáinkba a vasárnap. Reggel héttől várt ránk a kiadós reggeli, hogy elfogyasztása után, fél kilenckor frissen startolhassunk. Összesen 45 km-nyi aszfalt kanyargott előttünk. Keszthelyre érve a helyi művese központ, az előző évek hagyományát követve, vendégül látott bennünket. Nehéz szuperlatívuszok nélkül beszélni a fogadtatásról. A kedvesség, közvetlenség teljesen természetes volt, ahogy a kanál alá való cigányzene is. Az üstökben rotyogtak a levesek: csirkeragu, és palóc, csak hogy mindenki megtalálja a magáénak valót. Az asztalokra púpozott tálak kerültek, bennük házilag készített pogácsa, és bukta. Pironkodva merek csak beszámolni a legalább hat lekváros finomságról, amelyet megettem, de a pogácsa is hasonló arányban tűnt el a tényezőkről. Mennyei ízek, fantasztikus hangulat, szívélyes fogadtatás – ismét csak hálát, és köszönetet zenghettünk a keszthelyi központnak!

Gyenesdiásra negyed óra alatt begurultunk, s a délután további részét sétálással, nézelődéssel, fagyizással töltöttük. Este fél hétkor elköltöttük a két fogásos vacsorát. Nyolctól aztán megpörgette a DJ az első lemezt, beindult a buli, amely fergeteges jó hangulatban éjjel 1-ig tartott. A szeretet, az összetartozás, az „egyek vagyunk” kapcsa elszakíthatatlan módon kovácsolt egybe minket. Tudtuk, mindannyian, hogy idén a másnapot sem fogja elsodorni tőlünk semmi, s ez így is lett. Vakító napsütés, és meleg ragyogta be a negyedik napunkat, ahol közel 70 km dimbes-dombos tekerés hívogatott minket. S mi mentünk!

Vezetőm vérnyomása kicsit rendetlenkedett, így a táv első felét egyik kedves barátnőmmel pedáloztuk le. Révfülöpöt elhagyva aztán újra betegársam vette át a kormányt, hogy a célig meg se álljunk. Egy emelkedő sem fogott ki rajtunk, mindegyiken feltekertünk, s délután három előtt egy kicsivel sikongatás, hujjogás, tapsolás közepette beérkeztünk a balatonfüredi Spar parkolójába. Oda, ahonnan minden indult. S a könnyek a szememből ismét megindultak, hogy tisztára mossák porszennyezte arcomat. Ahogy figyeltem a beérkezőket, s kerestem a tovaszállt napok emlékét, csak egy mondat járt a fejemben: menjünk még egy kört!

Az ötlet megálmodója, sorstársunk Pingi most nem lehetett velünk, de a 100 szív hordozta, így ő a 220 km helyett 22 000 km-t tett meg. Dr. Schneider Károly szervezése idén is egy csodával gazdagította a tekerők életét. A csendes hősök: orvosok, nővérek, akik köztünk kerekettek mindig rajtunk tartották óvó, gondoskodó tekintetüket. A segítők pedig gyakorlatilag a kívánságainkat nézték az együtt eltöltött 96 órában. Elementáris erőt, hitet hordozott magában, magával a RenBikeTour Balaton 2015. A „megcsináljuk” érzése szárnyakat adott, mindannyiunknak. A legkevésbé sem számított, hogy vesebetegek vagyunk-e, vagy egészségesek. Az állapot harmad, negyed, századrangúvá törpült. Két dolog létezett: mi, és a Balaton. Minden más mellékes. Úgy haladtunk előre, mint egy nagy család. Óvó kezek gyűrűjében hódíthattuk meg a magyar tengert.

Az üzenet azt hiszem egyértelmű: nincsenek lehetetlenek! Az élet folyton falakat állít az utunkba, hol kőből, hol betonból, hol acélból épült akadályokat, de ha a hitünk rendíthetetlen, ha az akaratunk

sziklaszilárd, s a „meg tudom csinálni” emésztő tüze égeti szívünket, akkor bármin átléphetünk, bármit legyőzhetünk. A csoda idén is megszületett, RenBikeTour 2015 volt a neve.

Horváth Niki, VakVagány